ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα) της 10ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-116/95,

Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα τη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τους Gian Michele Roberti και Antonio Tizzano, δικηγόρους Νάπολης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Giuliano Marenco, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του από 2 Μαρτίου 1995 εγγράφου της Επιτροπής, με το οποίο απορρίφθηκε αίτηση μειώσεως του προστίμου που

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση 94/815/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/33.126 και 33.322 — Τσιμέντο) (ΕΕ L 343, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από την P. Lindh, Πρόεδρο, και τους R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. Azizi και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 30 Νοεμβρίου 1994, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 94/815/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/33.126 και 33.322 — Τσιμέντο) (ΕΕ L 343, σ. 1, στο εξής: απόφαση 94/815), με την οποία επέβαλε πρόστιμα σε ορισμένους Ευρωπαίους παραγωγούς τσιμέντου, ως κύρωση για την παράβαση της διατάξεως αυτής της Συνθήκης.

2 Στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή ζήτησε, στις 2 Φεβρουαρίου 1994, από την προσφεύγουσα να της κοινοποιήσει τον κύκλο εργασιών της όσον αφορά το κοινό τσιμέντο και το clinker για τα έτη 1992 και 1993.

3 Στις 22 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα διαβίβασε τα στοιχεία αυτά στην Επιτροπή.

4 Στις 22 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα απέστειλε επιστολή στην Επιτροπή, αναφέροντας ότι, κατόπιν λογιστικού σφάλματος εντοπισθέντος στο πλαίσιο της εξετάσεως της αποφάσεως 94/815, οι κύκλοι εργασιών που κοινοποιήθηκαν με το έγγραφο της 22ας Φεβρουαρίου 1994 ήσαν υπερβολικοί, δεδομένου ότι περιείχαν επίσης ποσά που αντιστοιχούσαν σε προμήθειες και υπηρεσίες που δεν είχαν απολύτως καμία σχέση με τις πωλήσεις κοινού τσιμέντου και clinker. Η προσφεύγουσα επισύναψε στην επιστολή της βεβαίωση της εταιρίας Arthur Andersen διευκρινίζουσα τα ποσά που έπρεπε να ληφθούν υπόψη, ήτοι 288 929 εκατομμύρια ιταλικές λίρες (LIT) για το 1992, αντί 323 900 εκατομμύρια LIT, και 222 161 εκατομμύρια LIT για το 1993, αντί 253 443 εκατομμύρια LIT. Ζήτησε κατά συνέπεια από την Επιτροπή να μειώσει το ποσό του προστίμου που της είχε επιβάλει με την απόφαση 94/815.

5 Στις 2 Μαρτίου 1995, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση αυτή, αναφέροντας μεταξύ άλλων τα εξής:

«Εναπόκειται στις επιχειρήσεις να επιλέγουν το σύστημα της τιμής παραγωγού ή το σύστημα της τιμής παραδόσεως στον τόπο προορισμού. Αν επιλεγεί το δεύτερο αυτό σύστημα, δεν είναι δυνατό να υποστηρίζεται ότι η μεταφορά είναι άσχετη με την πώληση του τσιμέντου. Το ότι το κόστος της υπηρεσίας αυτής εμφανίζεται χωριστά στο τιμολόγιο εξηγείται από το σύστημα ελέγχου και εποπτείας της τιμής του τσιμέντου στην Ιταλία.

Ομοίως, το ότι για τις πωλήσεις συσκευασμένου τσιμέντου η τιμή των σάκων εμφανίζεται χωριστά στο τιμολόγιο εξηγείται επίσης από το σύστημα ελέγχου και εποπτείας της τιμής του τσιμέντου στην Ιταλία.»

6 Στις 14 Μαρτίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 94/815 (υπόθεση Τ-87/95). Στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής, της οποίας η εκδίκαση εκκρεμεί, η προσφεύγουσα ζητεί μεταξύ άλλων από το Πρωτοδικείο, αφενός, να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή υπολόγισε το ύψος του προστίμου βάσει ανακριβών κύκλων εργασιών και, αφετέρου, να μειώσει το ύψος του εν λόγω προστίμου.

7 Με επιστολή της 13ης Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου από την Επιτροπή να τροποποιήσει την απόφαση 94/815, μειώνοντας στο προσήκον ύψος το πρόστιμο που της είχε επιβληθεί.

8 Στις 25 Απριλίου 1995, η Επιτροπή επιβεβαίωσε το περιεχόμενο του από 2 Μαρτίου 1995 εγγράφου της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Μαΐου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

10 Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απορριπτική απόφαση που περιέχεται στο έγγραφο της Επιτροπής της 2ας Μαρτίου 1995,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 15 Ιουνίου 1995, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ζητώντας από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

12 Στις 24 Ιουλίου 1995, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της εν λόγω ενστάσεως απαραδέκτου.

Σκεπτικό

13 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, τα στοιχεία της δικογραφίας επιτρέπουν να κριθεί η ένσταση χωρίς να χρειάζεται η διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

14 Η Επιτροπή φρονεί ότι το από 2 Μαρτίου 1995 έγγραφό της δεν αποτελεί πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, καθόσον απλώς επιβεβαιώνει, επί ενός συγκεκριμένου σημείου, τη θέση που έλαβε η Επιτροπή με την απόφαση 94/815. Κατά τη νομολογία, μια αμιγώς επιβεβαιωτική πράξη δεν παράγει ίδια έννομα αποτελέσματα, στο μέτρο που τα αποτελέσματά της προκύπτουν από την πράξη την οποία επιβεβαιώνει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 16, και της 25ης Μαΐου

1993, C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2667, σκέψη 24). Σε αντίθετη περίπτωση, θα αρκούσε να προκληθεί μια «απόφαση» περί μη τροποποιήσεως της αρχικής αποφάσεως και να προσβληθεί εντός των δύο μηνών για να παρακαμφθεί η πάροδος της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως.

15 Περαιτέρω, οι λόγοι που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής έχουν ήδη προβληθεί στο πλαίσιο της κατά της αποφάσεως 94/815 προσφυγής (υπόθεση Τ-87/95), οπότε η υπό κρίση προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας.

16 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί και τα δύο επιχειρήματα που προβάλλει η Επιτροπή.

17 Πρώτον, η απόφαση της 2ας Μαρτίου 1995 δεν είναι αμιγώς επιβεβαιωτική πράξη, καθόσον περιέχει εκτίμηση αιτιολογημένη με νέα πραγματικά και νομικά στοιχεία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1973, 28/72, Tontodonati κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 607, και της 6ης Οκτωβρίου 1982, 9/81, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1982, σ. 3301· απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1994, Τ-82/92, Cortes Jimenez κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-237). Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν η απόφαση της 2ας Μαρτίου 1995 ήταν αμιγώς επιβεβαιωτική πράξη, η παρούσα προσφυγή θα έπρεπε να κριθεί παραδεκτή. Η προσφεύγουσα αναφέρει επί του σημείου αυτού την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 1989, 193/87 και 194/87, Maurissen και Union syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1989, σ. 1045), κατά την οποία η προσφυγή κατά επιβεβαιωτικής αποφάσεως είναι απαράδεκτη μόνον αν η επιβεβαιούμενη απόφαση έχει καταστεί απρόσβλητη έναντι του ενδιαφερομένου, λόγω του ότι δεν αποτέλεσε αντικείμενο ένδικης προσφυγής. Σε αντίθετη περίπτωση, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται να προσβάλει είτε την επιβεβαιούμενη απόφαση είτε την επιβεβαιωτική απόφαση είτε αμφότερες. Η προσφεύγουσα όμως όχι μόνον προσέβαλε την απόφαση 94/815 εμπροθέσμως στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-87/95, αλλά προέβαλε επίσης στην υπόθεση αυτή το πρόβλημα του αριθμητικώς εσφαλμένου κύκλου εργασιών που ελήφθη ως βάση υπολογισμού του προστίμου.

18 Δεύτερον, δεν υφίσταται εκκρεμοδικία μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και της υποθέσεως Τ-87/95, δεδομένου ότι δεν υπάρχει ταυτότητα αντικειμένου των δύο προσφυγών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985,

172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2831, και της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 358/85 και 51/86, Γαλλία κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4821). Ενόσω δεν έχει καθοριστεί οριστικά αν η αιτιολογία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να απορρίψει την αίτηση μειώσεως του προστίμου μπορεί να ελεγχθεί από το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της προσφυγής Τ-87/95, η προσφυγή που αφορά την απορριπτική απόφαση της 2ας Μαρτίου 1995 δεν μπορεί να κριθεί απαράδεκτη (διάταξη του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-29/91, Castelletti κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-77).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

19 Κάθε έγγραφο κοινοτικού θεσμικού οργάνου, αποστελλόμενο σε απάντηση αιτήματος διατυπωθέντος από τον αποδέκτη του, δεν συνιστά απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, παρέχουσα στον αποδέκτη το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως (διάταξη του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1993, C-25/92, Miethke κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-473, σκέψη 10). Μόνον τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, Τ-10/92, Τ-11/92, Τ-12/92 και Τ-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 28). Αντιθέτως, απόφαση η οποία απλώς επιβεβαιώνει προηγούμενη απόφαση δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1996, C-480/93 P, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1, σκέψη 14), οπότε είναι απαράδεκτη η προσφυγή που στρέφεται κατά μιας τέτοιας αποφάσεως.

20 Εν προκειμένω, το έγγραφο της 2ας Μαρτίου 1995, καθόσον με αυτό απορρίφθηκε η αιτηθείσα μείωση του ύψους του προστίμου που καθορίστηκε με την απόφαση 94/815, δεν μεταβάλλει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας που προκύπτει από την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως. Απλώς επιβεβαιώνει την απόφαση αυτή επί ενός συγκεκριμένου σημείου, ήτοι ως προς το ύψος του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου.

21 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο περιέχει αιτιολογημένη απόφαση ληφθείσα κατόπιν της επανεξετάσεως ενός συγκεκριμένου σημείου της αποφάσεως 94/815 βάσει νέων πραγματικών και νομικών στοιχείων, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, με το έγγραφο απλώς

διευκρινίστηκαν οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται ένα συγκεκριμένο σημείο της επίμαχης αποφάσεως. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει για ποιο λόγο η αφαίρεση ορισμένων στοιχείων του κύκλου εργασιών συνιστά νέο πραγματικό και νομικό στοιχείο, ενώ διέθετε ήδη τα διάφορα στοιχεία που συνιστούν τον κύκλο εργασιών της πριν από την έκδοση της αποφάσεως 94/815.

22 Επομένως, το έγγραφο της 2ας Μαρτίου 1995 αποτελεί απόφαση αμιγώς επιβεβαιωτική της αποφάσεως 94/815.

23 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα μπορεί παραδεκτώς να προσβάλει είτε την επιβεβαιουμένη απόφαση είτε την επιβεβαιωτική απόφαση είτε αμφότερες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Maurissen και Union syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο προσφεύγων είχε προσβάλει την επιβεβαιωτική απόφαση πριν από την πάροδο της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά της επιβεβαιουμένης αποφάσεως, ενώ η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής. Πρέπει να προστεθεί ότι, στην ίδια απόφαση, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα της επιβεβαιουμένης αποφάσεως και της επιβεβαιωτικής αποφάσεως όταν η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά της πρώτης δεν έχει παρέλθει και ότι ο προσφεύγων προσβάλλει αμφότερες στο πλαίσιο της ίδιας προσφυγής. Εν προκειμένω όμως η επιβεβαιουμένη απόφαση αποτελεί αντικείμενο χωριστής προσφυγής. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει επιχείρημα από την προπαρατεθείσα απόφαση Maurissen και Union syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου για να δικαιολογήσει το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, η εν λόγω προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

25 Επικουρικώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-87/95, θα εξετασθεί ο λόγος που αφορά το προβαλλόμενο σφάλμα που διέπραξε η Επιτροπή κατά τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου το οποίο επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση 94/815. Η ίδια όμως η προσφεύγουσα ανέφερε στην προσφυγή της (σ. 4) ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, «η υπό κρίση προσφυγή θα καθίστατο άνευ αντικειμένου».

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

P. Lindh